

Üks nõiduse lugu.

Ühes veikeses linnakeses P., kust taunisene oja oma voogustid vahutades suure rutuga läbi weeretab, seisab pea fesskohas förs ehk peenemalt üteldud, trahter, mis alati inimestega täidetud oli. Ega see kaime ei olnud, joofide ja fööfide eest sai föigitü hästi muretsetud, peale selle ajas trahterperemehe tütar Liisa, ladus ja lõbus netu, wõerastele alati magusat ja naljakat juttu. Igauks, olgu ka föige pahuram ja pahajem inimene, pidi Liisa teravat nalja ja fölawat naeru kuuldes sa ise pea lõbusalt naljatama ja naerma haffama.

Ainult ühe juures oli see ast just ümberpöördud: ta naljatas ja naeris alati muidu, astus ta aga trahterisse, siis oli rõõmu tuju koguni õra sadunud. Kui sa teised mõne nalja üle nii naerisvad, et filmist west weeres ja wats wabises, istus ta alati fulmu förtutades ühe üksiklase lana ääres ja waatis ainult tas õlle klaasi ehk ilusa tallitajanna Liisa peale. Lugejad saavad siin tätesti aru, kuidas asja-lood seisawad, aga ka tema förtinaabrid olivad noore mehe mõtetest aru saanud, ning mõndagi paha nalja oleks tehtud, kui mitte poisi tugew teha jõud föiki „naljategijaid“ auuskartlikus sauguses ei oleks hoidenud. See oli rikka mõldre S. ainukene poeg Willem.

Ainukene inimene, keslega Willem alati heasti läbi sai, oli naabri kaupmehe poeg, tema nooruse ea sõber Juhhan. Selle pea oli alati föllzuguseid töodi ja nõiduse lugusid tais, mida ta igalord teistele eltepühuda armastas. Kord õhtu Willemiga lähelejäi förisist fodn minnes, ütles ta ferraga seitsemehel:

„Kas sa tead midagi, Willem?“

„Mitte midagi veel, mis seal siis on?“ oli selle pahane vastus.

„Kunle, wana sõber, ažjad ei ole mitte föik üsna torras. Sa ei räägi föritäis istudes fellegiga ühte sõnagi, waatad ja vörnitsed peale; kui aga Liisa tuleb, siis näib, nagu lisuls sul keegi silmad ja suu pärani lahti.“

„See ei ole sinu ast!“ vastas Willem vihaselt ning tömbas tugewa käe ruuksesse.

„Mis sa siis nii pahane oled, ma ei ole sinu üle ju ühtegi halba rääkinud! Et ma, nagu sa tead, sinu südame sõber olen, siis ütlen ma sulle otsekohe südame pealt välja, mis mind maewab. Ma arwan et — et — Liisa sinu õra on nõidunud.“

„Ah, mis sa unistad,“ vastas Willem pool naljataides, pool tõega, mina ella nüüd Liisast õra nõidunud. Kuidas viisi on ta seda siis tuli veale hakanud? Et ma aga sulle nälidata tahan, et sa sell föral, kui ta mind tödesti õra peaks nõidunud olema, see minu juures midagi mõjunud ei ole. Mina ei lähe sinna mitte enam. Sa wõid mind hommee umbes sell ajal sõbra Hansu juures oodata, kus ma harilikult Liisa juure lääsin.“

„Soob, see on siis föik wôga hea. Mis aga õras nõidumise sohta läib, siis pean ma sulle tähendama, et see sulal tösi on. Sa tunned ju omeli wana Kadala Peenud. Küsi aga selle läest, kuidas siis ažju ajataisse, kui nälituselks naesed mehi oma wõrku tömmata püüawad. Tema teab, kuidas jooki walmistama peab, et see, kes sellest joob, mitte enam lahti ei pââse. . . Ma arwan ka tödesti nainud olewat, et Liisa enne kui ta sinule õlle klaasi andis, issa seal